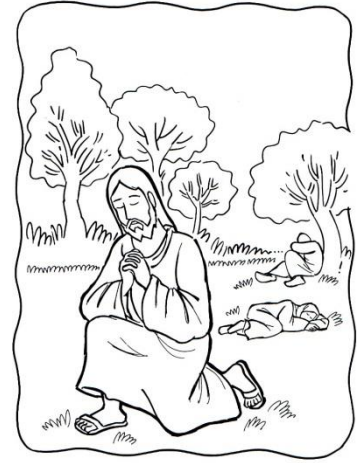

บทเรียนอีสเตอร์

บทที่ 5 เรื่อง “โดดเดี่ยวผู้เซื่องซึม”

ข้อพระคัมภีร์ : มาระโก 14:32-42

ข้อท่องจำ : มาระโก 14:38 “ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อจะไม่ถูกราทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง”

เพลง : พระคริสต์เป็นเจ้าชีวิตของข้า

บททวนบทเรียน : บทเรียนที่แล้วพระเยซูทรงรับประทานอาหารกับเหล่าสาวกพร้อมทั้งให้ความหมายใหม่สำหรับปัสก่าว่าขนมปังเป็นสัญลักษณ์แทนพระกายของพระเยซู และน้ำองุ่นแทนเลือดของพระเยซูที่จะหลั่งออกเพื่อชำระบาปให้คนทั้งปวง (ซึ่งเราเรียกว่ามหาสนิทนั่นเอง) และยังมีอีกความหมายว่าพระองค์จะทรงนำคนทั้งหลายให้ออกจากการเป็นทาสของความบาปและความตาย

คำถามเข้าสู่บทเรียน : น้องๆ เคยรู้สึกเหงา โดดเดี่ยว เหมือนไม่มีใครอยู่ด้วยไหม ในขณะที่น้องๆ รู้สึกเหงา น้องๆ อยากทำอะไร หรือคิดถึงใครมากที่สุด เพราะอะไร น้องๆ รู้ไหม พระเยซูก็เคยเหงาและ ความเหงาของพระเยซูมาพร้อมกับความเจ็บปวดทั้งกายและใจ เวลาที่พระเยซูทุกข์ที่สุดกลับไม่มีใครอยู่เป็นเพื่อนพระองค์เลย เราจะเรียนด้วยกันว่าพระเยซูกับสาวกไปทำอะไรที่ภูเขามะกอกเทศและดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นกับพระเยซูบ้าง

ครูเล่าเรื่องจาก (มาระโก 14:32-42) ตามความเหมาะสมของเด็กแต่ละชั้น (ถ้าเป็นเด็กโตสามารถให้เด็กอ่านเองได้)

พระเยซูกับเหล่าสาวกมาอยู่ที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี พระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน” ³³พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงวิตกกังวลและหนักพระทัยนัก ³⁴จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด” ³⁵แล้วเสด็จจำเริญไปอีกหน่อหนึ่ง ๗ พระกายลงที่ดิน อธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้การย่ำแห่งกาลนี้ล่องพ้นไปจากพระองค์ ³⁶พระองค์ทูลว่า “อับบา [หมายความว่า พระบิดา] พระบิดาเจ้าข้า พระองค์อาจทรงกระทำให้สิ่งทั้งปวงได้ ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” ³⁷จึงเสด็จกลับมา ทรงเห็นเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักท่มเดียวไม่ได้หรือ” ³⁸ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกราทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง” ³⁹พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน ⁴⁰ครั้นเสด็จกลับมา ก็ทรงเห็นสาวกนอนหลับอยู่ เพราะตาเขามิมีขึ้นและเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด ⁴¹เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สาม พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังจะนอนต่อไปให้หายเหนื่อยอีกหรือ พอเถอะนี้แหละเวลาที่บุตรมนุษย์ต้องถูกอภัยไว้ไฉนเมื่อคนบาปนั้นมาถึงแล้ว” ⁴²ลุกขึ้นไปกันเถิด ผู้ที่อภัยเรามาไกลแล้ว”

สรุป

พระเยซูรู้ว่าอีกไม่นานจะมีคนมาจับพระเยซู ต้องเจ็บและ ทรมาน มีคนมาเขียนตี โดยที่พระองค์ไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แม้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ที่รู้ร้อน รู้หนาว รู้จักความเจ็บปวด มีอารมณ์ความรู้สึกเหมือนเราทุกอย่าง เช่นเดียวกับเราที่ไม่อยากรับความเจ็บปวด ไม่อยากถูกทรมาน พระเยซูก็มีความรู้สึกเช่นนั้นด้วย แต่ถึงกระนั้น พระเยซูก็รู้ว่าพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในไม่เพียงแต่กับงานของพระเจ้าเท่านั้น แต่ต่อพระองค์เองและคนอื่น ๆ ด้วย พระเยซูจึงทรงอธิษฐานระบายนความทุกข์ที่แท้จริงของพระองค์ออกมา แต่ในที่สุดพระองค์ก็ไม่ได้เลือกทำตามใจตนเอง แต่ยอมเชื่อฟังพระบิดาจนวินาทีสุดท้ายของชีวิตบนโลกนี้ด้วย

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเรา ในช่วงเวลาวิกฤต ทุกข์ใจ พระเยซูทรงทำอะไร พระองค์ทรงอธิษฐาน เพราะการอธิษฐานคือขุมพลังที่จะทำให้เราเชื่อฟังพระเจ้า และมีกำลังในการเผชิญทุกสถานการณ์ เมื่อเราอธิษฐาน ให้เราพูดต่อพระเจ้าด้วยความจริงใจ ไม่ต้องเสแสร้ง บอกความรู้สึกของเราต่อพระองค์ แต่ถึงกระนั้นก็ดี เราต้องมีความเคารพ ยอมเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสอนของพระเจ้าในพระคัมภีร์ด้วย เราจะต้องไม่เลือกทำตามใจตัวเอง ไม่ฟังอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองเป็นหลัก แต่ยึดความจริงในพระคัมภีร์เป็นหลัก เพราะท้ายที่สุดแล้ว การทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าจะช่วยให้เราดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า (ยึดความถูกต้องมากกว่าความถูกต้องใจ) ทั้งจะส่งผลดีต่ออาณาจักรของพระเจ้า ตัวเราเอง และผู้อื่นด้วย ไม่ว่าจะในขณะที่เรามีชีวิตอยู่หรือไม่ก็ตาม

อธิษฐาน : ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราได้เห็นแบบอย่างของการเชื่อฟังจากชีวิตของพระเยซู เมื่อต้องเจอกับเหตุการณ์ที่ยากลำบาก ขอพระเจ้าช่วยเราทุกคนที่จะไม่ทำตามใจตัวเอง แต่จะเป็นเด็กที่เชื่อฟังพระเจ้า ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

กิจกรรมท้ายบท :

พระคริสต์เป็นเจ้าชีวิตของข้า				
C	F	C	G7	
พระคริสต์เป็นเจ้าชีวิตของข้า ทรงเป็นสง่าราศี				
C	F	C	G7	C
อย่าให้ข้าลืมเรื่องมงกุฎหนาม โปรดนำไปถึงกางเขน				
Dm	G7	C	Dm	G7 C
อย่าให้ข้าลืมเก็บเชลยมาเน อย่าให้ข้าลืมความทรมาน				
Am	E ^m	F	C	G7 C
อย่าให้ข้าลืมความรักอ่อนหวาน โปรดนำไปถึงกางเขน				

